

*... poezii din opera lui
Marin Sorescu*

În groapa cu cuvinte

Mă aflu-n groapa cu cuvinte,
În care nu te joci:
Nu-s numai lei, ca la Samson,
Ci tigri, lupi și foci.

Răcnesc la ele, le lovesc
Cu pumnul peste falcă,
Dar ele iarăși se reped
Și-mi smulg câte o halcă.

Ca într-o apă mă scufund,
Cu cât mai mult mă-ncaier,
Ci sufletul eu vi-l trimit
Prin bulele de aer.

Iar dacă într-o zi cu soare
Voi dispărea de tot:
Cătați-mă-n acele vorbe
Care se ling pe bot.

Drumul

Gânditor și cu mâinile la spate
Merg pe calea ferată,
Drumul cel mai drept
Cu puțință.

Din spatele meu, cu viteză,
Vine un tren
Care n-a auzit nimic despre mine.

Acest tren – martor mi-e Zenon bătrânul –
Nu mă va ajunge niciodată,
Pentru că eu mereu voi avea un avans
Față de lucrurile care nu gândesc.

Sau chiar dacă brutal
Va trece peste mine,
Întotdeauna se va găsi un om

Care să meargă în fața lui
Plin de gânduri
Și cu mâinile la spate.

Ca mine acum
În fața monstrului negru
Care se apropie cu o viteză înspăimântătoare,
Și care nu mă va ajunge
Niciodată.

Carnaval

Hai să facem schimb de gânduri,
Copacule, că nici nu știu cum te cheamă.
Și odată cu gândurile
Să-mi dai și toate frunzele tale
Să mi le pun pe mâini,
Pe ochi și pe frunte.

La sfârșit
Va fi un carnaval frumos
De despărțire
Și toți vor purta măștile lor
De sărbătoare.
Iar eu vreau să apar mascat simplu,
Într-un copac verde.

Caut portretul lui Hegel

Eu n-am văzut niciodată
Portretul lui Hegel,
Mi-a lipsit momentan
De pe toate cărțile.

Am auzit însă că există
La un anticariat,
Nu prea departe de-aici,
O fotografie de-a lui, înfățișându-l
În clipa când trece
Peste toate sistemele filozofice,
Ca viermele de mătase
Peste frunzele de dud.

Trebuie să fie ceva neobișnuit și frumos,
Electric.
Ceva ca omul.

Într-o zi o să-mi fac timp,
Mă voi rezezi până-acolo
Și, rugând toate cuvintele
Să mă lase singur cu Hegel,
Îl voi privi tăcut
Câteva minute.

Lapsus

Nu-mi mai aduc aminte
Nicio limbă-n vânt
Chiar dacă aş sta acum
Cu amândouă mâinile
La tâmpile.

Cred c-am vorbit cu dacii
Și m-au înțeles.

Din moment ce m-au lăsat
Să trec de limba lor.

Am stat la capul podului
Când au venit soldații romani
Aducând hârleți și arbori
Din limba lor.

Și de limba iernii am trecut fluierând.
Așa cum mă izbea cu crivățul
Într-o ureche.

Pe toate le-am știut,
Fără să mă gândesc.

Numai pe cerul gurii
Dorm cuvintele vechi
Cu bătrânele raze stinse în ele,
Ca lopețile în barca lui Caron
După ce-a cărat prea multe suflete.

Pustnicul

Stă țeapăn
În buza peșterii
Și ascultă căderea de pietre.

Atins de copita stelei
Sau de pana vântului,
Sau poate doar din nevoia de echilibru
Se prăvale câte un bolovan
Rar, o dată pe an.

Pustnicul, cu mână dibace,
Leagă căderile una de alta,
Facând o bură continuă
De piatră,
Afară din timp.

Uneori îl apucă spaima
Ascultând huruitul pietrei
Dornice de adânc:
De nu s-ar termina muntele,
Înainte de-a apuca
Să-l gândesc tot!

Pantomimă

Un bărbat ca la treizeci de roluri.
Lângă el, un suflet.
(Poate să fie și de femeie)
Bărbatul se uită la suflet.
Ca și când ar vedea ceva
Pe fruntea lui apare un rid (din dreapta)
Femeia se uită la bărbat
În părul ei apare o agrafă (din lună).

Intră un nor. Intră o vază, o floarea-soarelui.
Intră un glonț.
Bărbatul și femeia stau pe-o piatră
Și așteaptă ca lucrurile să aibă
Vreo legătură.
Ți-ai găsit!
El își aranjează ținuta
Se-ntinde jos și moare.

În scenă
Nu se află niciun cuvânt.
Numai o frunză, legată ingenios de-o sfoară
Se lasă și se ridică,
Se lasă și se ridică.